

ת"פ 58481/10/17 - מדינת ישראל נגד לב זיידפודים, סרגיי גאידוקוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58481-10-17 מדינת ישראל נ' זיידפודים(עציר)
ואח'

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מיטל סטי, תביעות תל אביב

נגד

הנאשמים

1. לב זיידפודים
ע"י ב"כ עו"ד בנימין ניומן
2. סרגיי גאידוקוב
ע"י ב"כ עו"ד חגית קוטוק

גזר דין
(הנאשם 1)

1. הנאשם, לב זיידפודים (להלן: לב) הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין, או החוק), מתן אמצעים לביצוע פשע לפי סעיף 498 לאותו החוק, זיוף לפי סעיף 418 לחוק, קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק, הונאה בכרטיס חיוב לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב התשמ"ו-1986 (להלן: חוק כרטיסי חיוב) ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

לב זוכה מעבירה של שיבוש הליכי משפט שיוחסה לו בכתב האישום.

הכרעת הדין

2. העובדות העומדות בבסיס הרשעתו של לב מפורטות באריכות בהכרעת הדין, ועל כן אחזור עליהן אך בקצרה.

3. על פי עובדות כתב האישום - אשר אומצו בהכרעת הדין המרשיעה בקשר לנאשם לב - קשר האחרון קשר עם שני אזרחים תושבי לטביה, דניס דוברובסקיס (להלן: דניס) ונורמן פורוניס (להלן: נורמן; וביחד: הלטבים), לביצוע תרגיל הונאה שעיקרו הדבקת מכשור אלקטרוני על גבי כספומטים, על מנת לצלם או להעתיק כרטיסי אשראי של אזרחים תמימים, ולהונות באמצעותם.

הנאשם 2, סרגיי גאידוקוב (להלן: סרגיי) הורשע בכך שסייע להוצאת הקשר הפלילי אל הפועל על ידי כך שמסר ללטבים ציוד לזיוף לצורך התקנתו על מכשירי הכספומט.

על פי כתב האישום, הלטבים ביצעו עשרות הונאות באמצעות פרטי כרטיסי האשראי אשר הועתקו על ידם, אולם

הצליחו למשוך רק סך של 4,000 ₪.

4. לב הורשע עוד, בנוסף, בביצוע עבירה של איומים, בכך שבמהלך אחת השיחות בינו לבין נורמן איים עליו "שלא ידבר", שכן - "אם ידבר יהיו בעיות".

5. על פי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין, לב הוא שעמד בראש הכנופיה, והיה אחראי על תכנון העבירות עוד טרם הגעת הלטבים לארץ, ככל הנראה בשלהי ספטמבר 2017.

6. נקבע בהכרעת הדין כי בין פעולותיו במסגרת הוצאת הקשר הפלילי אל הפועל, ביצע לב, **בין היתר**, את המעשים הבאים:

§ אסף את בנו ואת הלטבים משדה התעופה ביום נחיתתם (המשותפת), הלן אותם בביתו, וסיפק להם רשת אינטרנט.

§ הדריך את הלטבים כיצד להשתמש בציד הזיוף שסופק להם, והנחה אותם להתקין בשעות החשכה.

§ הסיע את הלטבים לחנות בשם "וובה פון" על מנת לתקן את הציד לזיוף, תוך שהוא משכנע את המוכר לבצע התיקון, ואף שילם עבור העבודה שבוצעה.

7. על כן הורשע לב בעבירות המרמה, הזיוף וההונאה כמפורט לעיל, תוך שהוא העומד בראש הכנופיה.

הטיעונים לעונש

טיעוני התביעה

8. התביעה ביקשה לקבוע את מתחם העונש ההולם בעניינו של לב למאסר בפועל הנע בין 30 ל - 60 חודשים. בתוך מתחם העונש ההולם, לשיטת התביעה, ביקשה התובעת לקבוע את עונשו של לב ל - 45 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס מעל 4,000 ₪. התובעת ביקשה להפעיל מאסר מותנה, בן ששה חודשים, שריחף מעל ראשו של לב, במצטבר לעונש זה, כך שבסך הכל ירצה הנאשם עונש בן **51 חודשי מאסר בפועל**.

9. בטיעוניה לקביעת מתחם העונש ההולם, עמדה התובעת על הערך המוגן שנפגע כתוצאה ממעשיו של לב, שהוא פגיעה ברכוש הציבור ובקניינו, באופן מתוכנן ומתוחכם.

התובעת עמדה על הנזק שנגרם מביצוע ההונאות, לרבות הנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה מהן. לטענת המדינה, ברי כי תכנונו של לב במסגרת קשירת הקשר היה לא רק לחמוס סכום של ₪ 4,000 בלבד, כפי שעלה בידו, אלא לגרוף רווח (או נזק) גדול הרבה יותר.

התובעת טענה כי את תכנון המוקדם לביצוע העבירות ניתן לכנות "תיירות פשיעה", והיא הדגישה את חלק הארי של לב בקשירת הקשר ובביצוע העבירות, כפי שנקבע בהכרעת הדין.

את עיקר נימוקיה בקשר לקביעת מתחם העונש ההולם סמכה התובעת על מדיניות הענישה הנהוגה; הגם שטענה כי מקרהו של לב הוא תקדימי, במסגרתו יש לגזור, לראשונה, את דינו של מנהיג הכנופיה, היא ביקשה להקיש מגזרי הדין שניתנו בעניינם של הלטבים, וכן מגזרי דין נוספים הכרוכים ב"תיירי פשיעה", אשר מעמדם המשפטי דומה לזה של הלטבים.

התובעת הפנתה לפסיקת בית המשפט המחוזי בתל אביב העוסקת בארגוני פשיעה, וטענה כי יש להעניש בחומרה את העומד בראש התארגנות פושעת, אף על פי שאין המדובר במקרה זה בארגון פשיעה דה-יורה.

10. בטיעוניה לעונש בתוך מתחם העונש ההולם, עמדה התובעת על כך שהנאשם לב ניהל את משפטו עד תום, והגם שהלכה היא שאין בכך כדי להוות שיקול לחומרא, הרי שמנגד - אין להקל עם לב, בהיעדר חיסכון בזמן שיפוטי.

הקטגורית הפנתה עוד לעברו הפלילי של לב, הכולל שתי הרשעות: אחת משנת 2016, במסגרתה הורשע בעבירות רכוש רבות ואף הושת עליו מאסר על תנאי בר הפעלה בהליך דנא, והשניה משנת 2012, בעבירת אלימות.

בסיום טיעוניה, ביקשה התובעת מבית המשפט להשית על הנאשם לב עונש "שיהדהד", כזה שיהא בו כדי להטיל מורא הן על "תיירי פשיעה" והן על מי ש"מייבא" אותם ארצה.

טיעוני ההגנה

11. ההגנה פתחה טיעוניה בבקשה לפיה העונש שיושת על לב יהא תואם לקביעות במסגרת הכרעת הדין. הסניגור ביקש לקבוע את מתחם העונש ההולם למאסר בפועל שנע בין 10 ל 26 חודשי מאסר בפועל.

בתוך מתחם העונש ההולם, ביקש הסניגור לקבוע את עונשו של לב ל- **24 חודשי מאסר** בפועל, באופן **שיכלול** את הפעלת המאסר המותנה שעומד לחובתו.

12. הסניגור מיקד את נימוקיו בקשר לקביעת מתחם העונש ההולם במדיניות הענישה הנהוגה, והגיש פסיקה

התומכת בעתירתו. כמו כן ציין הסניגור, כי לב זוכה מעבירת שיבוש מהלכי משפט, ועל כן אין לזקוף לחובתו את ניהול ההוכחות.

הסניגור עמד על כך שבסופו של יום הנזק שנגרם כתוצאה ממעשי ההונאה הסתכם ב- 4,000 ₪ בלבד, וטען כי הגם שבוצעו עשרות ניסיונות למשיכות כספים שלא צלחו, יש לגזור את עונשו של לב בשים לב לנזק שנגרם בפועל.

13. בטיעוניו לגבי העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, ציין הסניגור כי לחובת לב, אדם בן 63, שתי הרשעות בלבד, רק אחת מהן בעבירות רכוש. כמו כן טען הסניגור כי זו הפעם הראשונה לנאשם מאחורי סורג ובריח.

ההגנה עמדה עוד על מצבו הבריאותי הקשה של לב והגיש מסמכים רפואיים לתמיכת טיעוניה (נע/1). אליבא דהסניגור, לב חולה במחלת הסוכרת מספר רב של שנים, עבר אירוע-לב, סבל מעילפון מספר פעמים והוא אף סובל מלחץ דם גבוה.

14. לב אמר את מילתו האחרונה בבית המשפט: "**כן הפרתי את החוק, אבל בכל זאת אני מבקש רחמים כי המצב הבריאותי שלי לא מי יודע מה.**"

דין והכרעה

העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד

15. על פי הוראת סעיף 40 לחוק העונשין, **חובה** על בית המשפט שהרשיע פלוני במספר עבירות, לקבוע אם מדובר באירוע אחד, או במספר אירועים.

ברם, באותה נשימה קובע הסעיף, כי בית המשפט רשאי, לאחר קביעתו זו "לגזור עונש נפרד לכל אירוע, או עונש כולל לכל האירועים"; בבית המשפט העליון נשמעה כבר התמיהה מה הטעם והתועלת, איפוא, בדיון ובהכרעה בשאלת מספר האירועים, אם ממילא רשאי בית המשפט לגזור עונש נפרד לכל אירוע, או עונש כולל? (ראו את הרהורו של כבוד השופט סולברג בפרשת ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל**, סעיף 16 לפסק הדין, פורסם ביום 3.9.15).

16. בית המשפט העליון לא הותיר תמיהה זו ללא מענה, והבהיר כי מעבר לקיום מצוות המחוקק גרידא, ענין חשוב כשלעצמו, הרי שיש בקביעה זו תכלית פונקציונאלית, המקלה את מלאכת בית המשפט הגוזר את הדין, עת הוא מבקש ללמוד אנלוגיות מפרשות אחרות.

17. במסגרת הלכת ג'אבר, ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (פורסם ביום 29.10.14), קבע בית המשפט העליון את מבחן "הקשר ההדוק", לפיו - התשובה לשאלה מה הם גדרי ה"אירוע" תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד.

בית המשפט העליון (מפי כבוד השופטת ברק ארז) הטעים כי המובן שיינתן למונח "קשר הדוק" יתפתח ממקרה למקרה, אולם סמיכות זמנים, או חלק מאותה תוכנית עבריינית גם אם היא מבוצעת לאורך תקופת זמן שאינה קצרה, מלמדת על אירוע אחד, ככלל.

18. בנסיבות פרשה זו, אני סבור כי מן הראוי לקבוע שהעבירות אותן ביצע לב מגלמות אירוע אחד.

המעשים המפורטים בכתב האישום נשוא ההליך דנא, התבצעו ברצף, ותחת תכנית עבריינית אחת, שמטרתה אחת - ביצוע עבירות מרמה והונאה בכרטיסי אשראי מזויפים.

עבירת האיומים כלפי נורמן מהווה אף היא חלק מהתכנית הכללית של ביצוע עבירות המרמה, נוכח איומו שלא יספר אודות מעשיו הפליליים של לב במסגרת פרשת הזיוף וההונאה.

על כן, על פי מבחן הקשר ההדוק, יש לראות בעבירות המיוחסות לנאשם לב אירוע אחד.

מתחם העונש ההולם

פגיעה ממשית בערכים המוגנים

19. העבירות אותן ביצע לב מגלמות פגיעה בעוצמה ניכרת וממשית בערכים המוגנים של שמירה על רכוש הציבור, פרטיותו, וניהול חיי מסחר תקינים.

הפגיעה בערכים אלו באה לידי ביטוי לא רק בגרימת נזק כלכלי לחברות האשראי, אלא גם, ואולי בעיקר, בחתירה תחת ניהול חיי מסחר תקינים, ובכלל זה שמירה על אמון הציבור בשימוש בכרטיסי אשראי ובכספומטים.

20. על חשיבותה של השמירה על הפעילות העסקית התקינה בכרטיסי אשראי ניתן ללמוד, למשל, מקביעת בית המשפט במסגרת ת"פ (קריית) 26382-02-14 **מדינת ישראל נ' סמירנוב** (ניתן ביום 12.5.2015) אשר יפה גם לענייננו :

"**חוק כרטיסי חיוב נועד להסדיר את הפעילות המוניטרית המתבצעת באמצעות כרטיסי חיוב, והעבירות המנויות בחוק זה באות להגן על כוחו ותוקפו של כרטיס החיוב כתחליף אמין למטבע, והן מגנות על רכוש**

הפרט ועל הפעילות העסקית התקינה בכרטיסי חיוב. במרוצת השנים הפכו כרטיסי החיוב לאמצעי תשלום מרכזי, והשמירה על אמינותם הינה אפוא ערך חשוב ביותר, שהינו בסיס לכלכלה צרכנית מודרנית. התפשטותה הפוטנציאלית של תופעת זיופי כרטיסי חיוב עלולה לפגוע קשות בלקוחות, בחברות האשראי, ובבתי העסק, בפרט לאור זמינותם והקלות שבה ניתן לבצע שימוש לרעה בהם. על כן - היא מחייבת השקעת משאבים עצומים לאבטחה ולאכיפה, ופגיעה כלכלית זו מגולגלת בסופו של דבר על ציבור הלקוחות והצרכנים, ומכאן הפגיעה בציבור הרחב."

21. על הערך המוגן העומד בבסיס עבירות המרמה נקבע בפסיקת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 752/90 ברזל נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2) 539, כך:

"...האינטרס החברתי עליו באה עבירת המרמה להגן הוא חופש הרצון, חופש הפעולה וחופש הבחירה של המרומה. פגיעה בחופש זה, אשר באה כתוצאה ממעשה המרמה ואשר הביאה למרמה יתרון או הישג, היא שעומדת ביסודותיה של העבירה שבסעיף 415 לחוק (ראה מאמרו של ד"ר ד' ביין, "האינטרס החברתי המוגן באמצעות עבירת המרמה" הפרקליט כו (תש"ל 85))."

22. עבירת הונאה בכרטיס חיוב היא עבירה התנהגותית. בענייננו, ביצעו הלטבים - תחת שרביטו של לב - עשרות הונאות באמצעות כרטיסי האשראי המזויפים שהנפיקו, והעובדה כי ברובן המכריע לא קיבלו עבורן תמורה, אין לה נפקות ממשית מבחינת הפגיעה בערך המוגן.

על המטרה בגינה נחקקה עבירת ההונאה בכרטיס חיוב, ניתן ללמוד מדברי ההסבר לחוק כרטיסי חיוב, שם נקבע:

"הצורך בעבירה מיוחדת נובע מכך שבמרמה באמצעות כרטיס חיוב, היסוד החשוב הוא עצם השימוש בכוונה לרמות ולא דווקא קבלת דבר במרמה כפי שנאמר בסעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 . עבירה מיוחדת עונה גם על הבעיה שהמרומה בעסקת כרטיס חיוב הוא המנפיק ואילו האדם שכלפיו נעשה מצג המרמה וממנו נתקבל הדבר הוא הספק." (ה"ח תשמ"ו מס' 1771 עמ' 132).

23. תכנון הקשר הפלילי והשיטתיות באופן ביצוע העבירות מהווים ומלמדים אף הם על פגיעה ניכרת בערכים המוגנים. אין המדובר על הונאה שבוצעה על ידי עברין בודד, או תוך שותפות ספונטנית, אלא על כנופיה, מאורגנת היטב, שהנאשם לב עמד בראשה.

הפגיעה בערכים המוגנים מועצמת במקרה זה, כפליים, נוכח הקשר הפלילי המיוחד שהוביל לביצוע עבירות הזיוף ההונאה, במסגרתו "יובאו" הלטבים לארץ על ידי לב אך ורק למטרת הוצאת התכנית העבריינית אל הפועל.

צודקת התביעה ששמה דגש בטיעוניה לפיו יש צורך למגר את "תיירות הפשיעה", לא רק במובן של ה"תיירים" עצמם, אלא גם, ועוד קודם לכן - בקשר למפעיליהם בארץ, ובכך להעביר מסר ברור וחד משמעי כי "יובאו עבריינים" לישראל לצורך ביצוע עבירות מהווה פגיעה ניכרת בערכים המוגנים, ויוביל, בהתאם, לענישה משמעותית. במילים אחרות, מי שבוחר "לייבא" עבריינים ארצה - יידע כי ה"מס" המוטל על טובין (או רעים) אלה -

הוא גבוה. והרי אין מחסור, אדרבא - ההפך הוא הנכון, ועל כן, שומה על "גובה המס" כי יכביד ידו על עסקי אימפורט כגון דא.

24. הפגיעה בערך המוגן העומד בבסיס עבירת האיומים היא ברמה בינונית. במסגרת ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 378 שנה בית המשפט העליון אודות הערכים המוגנים העומדים בבסיס עבירת האיומים:

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלוות נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים *per se* כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת...".

25. בענייננו, האיום המילולי שהשמיע לב באוזני נורמן בכך שאם ידבר "יהיו בעיות" אינו ברף הגבוה ביותר של עבירת האיומים, ולו בשל אופיו ה"עדין" יחסית, והמשתמע מכללל. מאידך גיסא, לא ניתן להקל ראש באותו האיום, שאת פועלו ראו הכל באולם בית המשפט, ואף בחדרי החקירות, עוד קודם לכן, נוכח התנהלותו המפוחדת של נורמן אל מול רשויות החוק, ולא מפאת מורא הדין, ודי לחכימא (ואם לא די, או למי שאינו חכימא - ראו הכרעת הדין המפורטת, גם לענין זה). הנה כי כן, הפגיעה בערכים המוגנים שמאחורי עבירת האיומים - היא בינונית.

גזר דינם של הלטבים ושל הנאשם 2

26. במסגרת ת"פ (ת"א) 58401-10-17 מדינת ישראל נ' פורוניס (ניתן ביום 21.5.2018) נגזר דינם של הלטבים - נורמן ודניס. הלטבים הורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום - קשירת קשר לביצוע פשע, זיוף בנסיבות מחמירות, קבלת דבר במרמה, חזקת ציוד לזיוף כרטיסי חיוב והונאה בנסיבות מחמירות.

הוסכם בין הצדדים כי "היו אלה הנאשמים אשר הובילו למעצרים של המפעילים הישראליים שעומדים לדין בכתב אישום נפרד [לב וסרגיי - ש.ב.]", וניתן לנתן זה משקל משמעותי בטיעונים לעונש.

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינם של הלטבים נע בין 12 ועד 28 חודשי מאסר בפועל. נוכח מיקומם הנמוך במדרג העשייה העבריינית בפרשה, הציב בית המשפט את הלטבים בתחתית מתחם הענישה, וגזר את עונשם ל 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי, קנס בסך 3,000 ₪, ופיצוי בסך 3,000 ₪ לחברות האשראי.

27. להשלמת התמונה יוער, כי על הנאשם 2, סרגיי, נגזרו במסגרת הסדר טיעון, לאחר הרשעתו במקצת מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום - עשרה חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

מדיניות הענישה הנהוגה

28. ברע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 7.5.2015), קיבל בית המשפט העליון בקשות רשות ערעור, וגם את הערעורים של המבקשים לגופו של עניין.

המבקשים הורשעו על פי הודאתם בכך שהחזיקו כרטיס אשראי מזויף, וביצעו באמצעותו עסקאות והונאות רבות.

ענייננו יתמקד במבקשים אמיל ובלביץ, נוכח היותם השותפים המרכזיים בביצוע העבירות.

אמיל נטל חלק בביצוען 84 עסקאות, שנעשו תוך שימוש בכרטיס האשראי המזויף, בכ-33 בתי עסק וקיבל במרמה פריטים בשווי של כ-36,543 ₪. בית המשפט השית על אמיל 16 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעל עונש מאסר מותנה בן 8 חודשים שנגזר במצטבר לעונש האמור, כך שנקבע שבסך הכך ירצה אמיל 24 חודשי מאסר בפועל.

בלביץ נטל חלק בביצוען של 71 עסקאות, וקיבל במרמה פריטים בשווי של כ-31,866 ש"ח. בית משפט השלום השית על בלביץ 10 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעל עונש מאסר מותנה בן 8 חודשים שנגזר במצטבר לעונש האמור, כך שנקבע שבסך הכל ירצה בלביץ 18 חודשי מאסר בפועל.

ערעור המדינה נגד קולת עונשם של הנאשמים התקבל, וגזר הדין שונה באופן שעל אמיל נגזרו 38 חודשי מאסר בפועל, במצטבר להפעלת עונש המאסר המותנה, כך שנקבע שאמיל ירצה בסך הכל 46 חודשי מאסר בפועל.

על בלביץ השית בית המשפט המחוזי 27 חודשי מאסר בפועל, במצטבר להפעלת המאסר המותנה, כך שנקבע שבלביץ ירצה בסך הכל 35 חודשי מאסר בפועל.

בקשת רשות הערעור מאת המבקשים לבית המשפט העליון היתה נעוצה בפער בין העונש שהושת עליהם בבית משפט השלום, לבין העונש שגזר עליהם בית המשפט המחוזי.

נקבע בבית המשפט העליון, כי פערי הענישה האמורים נבעו מתוך ראיית בית המשפט המחוזי את המסכת העובדתית בגינה הורשעו המבקשים ככזו המגבשת "מספר אירועים", בניגוד לקביעת בית משפט השלום שהמדובר באירוע אחד.

בית המשפט העליון קבע כי נימוקו זה של בית המשפט המחוזי להחמרת עונשם של המערערים - העובדה כי המדובר במספר אירועים - אינו יכול לעמוד, לאחר הלכת ג'אבר (לעיל). על כן, ערעורם של המבקשים התקבל, ובית המשפט העליון הפחית את עונשם כדלקמן: על אמיל הושתו 32 חודשי מאסר, במצטבר לעונש המאסר המותנה, כך שבסך הכל ירצה 40 חודשי מאסר בפועל. על בלביץ הושתו 21 חודשי מאסר בפועל, במצטבר להפעלת המאסר המותנה, כך שירצה בסך הכל 29 חודשי מאסר בפועל.

29. במסגרת רע"פ 7344/14 **איגאסי נ' מדינת ישראל** (פורסם ביום 27.11.14) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור מאת המבקש.

המבקש הורשע על פי הודאתו בעבירות זיוף ומרמה, במסגרתן רכש דרך האינטרנט עשרות פעמים מאות כרטיסי אשראי מזויפים, באמצעותם ביצע 393 רכישות, קיבל במרמה מוצרים ושירותים בסך של ₪ 65,000, וניסה לקבל במרמה סך של ₪ 600,000.

בית משפט השלום השית על המבקש עונש של 14 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט המחוזי קבע, בקבלו את ערעור המדינה, כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ועד 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והשית על המשיב עונש של 26 חודשי מאסר בפועל, תוך שצוין שם כי **"אלמלא ההלכה כי ערכאת הערעור אינה ממצא את הדין עם הנאשם שבפניה, הייתי מציע לגזור על המשיב עונש חמור אף יותר"**.

בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור מטעמו של המבקש. נקבע כי הבקשה אינה חורגת מעניינו הפרטי של המבקש, ולא נגרם לו עיוות דין. מעבר לכך, נקבע כי מדובר בעונש הולם וראוי, בשים לב לתכנון המוקדם שקדם לביצוע העבירות, לשיטתיות ולתקופה הארוכה בה פעל המבקש, לאפקט המצטבר של ריבוי העבירות שביצע ולמידת חומרתן ולאינטרס הציבורי שנפגע, שעניינו שמירה על רכוש הזולת ועל חיי מסחר תקינים.

30. במסגרת עפ"ג (חי') 55907-12-15 **מדינת ישראל נ' חרומנקוב** (פורסם ביום 25.2.2016) התקבל ערעור המדינה נגד גזר הדין בעניינו של המשיב.

המשיב הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון כי קשר קשר לביצוע עבירות מרמה והונאה בכרטיסי חיוב עם שניים, נתינים זרים בעלי אזרחות אוקראינית (להלן: האוקראינים); בית המשפט קבע כי המערער היה הרוח החיה מאחורי פרשיית ההונאה.

במסגרת ביצוע העבירות, המשיב ביחד עם האוקראינים התקינו מכשור העתקה על גבי כספומטים, באמצעותו הועתקו פרטיהם של כרטיסי אשראי. המשיב והאוקראינים הפיקו כרטיסי אשראי מזויפים, וביצעו באמצעותם גניבות

והונאות רבות. הנזק הממוני שנגרם כתוצאה מביצוע העבירות היה 25,100 ₪, ובנוסף נעשה ניסיון למשוך כספים בסכום של 40,700 ₪.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין בין 6 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט עמד על כך שהמשיב נעדר עבר פלילי, הגיע להסדר תשלומים עם חברות כרטיסי האשראי להשבת הכספים שנגנבו, והיה בעל נסיבות חיים מורכבות אשר הייתה להן השפעה ישירה על ביצוע העבירות. אשר על כן, מיקם בית משפט השלום את המשיב בתחתית המתחם, והשית עליו 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

ערעור שהוגש מאת המדינה נגד גזר הדין התקבל, כאמור. אמנם, בית המשפט המחוזי אימץ את מתחם העונש ההולם אשר נקבע על ידי בית משפט השלום, אך קבע כי העונש הקל שהוטל על המשיב חורג לקולא, ללא הצדקה, ואינו עונה על עקרון ההלימה. אשר על כן, השית בית המשפט המחוזי על המשיב עונש של 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

31. במסגרת עפ"ג (מרכז) 5259-08-13 **ריאבנקי נ' מדינת ישראל** (פורסם ביום 6.10.2013) נדחה ערעורו של המערער נגד גזר הדין שניתן בעניינו בבית משפט השלום.

המערער הורשע על פי הודאתו בעבירות של החזקת ציוד לזיוף כרטיסי חיוב, הונאה בכרטיס חיוב בנסיבות מחמירות, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועוד.

על פי כתב האישום, המערער ביחד עם נאשם נוסף, התקינו מצלמה נסתרת ו"מכשיר שפתיים" המשמש להעתקה על גבי מכשירי כספומט. הנאשמים הצליחו להעתיק באמצעות המכשור שהתקינו 72 פרטים של כרטיסי אשראי, באמצעותם הפיקו כרטיסי אשראי מזויפים ומשכו כספים מחשבונותיהם של בעלי הכרטיסים.

הנאשמים ביצעו 31 משיכות בסכום של 107,200 ₪, וניסו למשוך סכום נוסף של 54,000 ₪.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בקשר לעבירות המרמה והזיוף נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה הרתעתית וכספית משמעותית.

המערער הורשע בנוסף בעבירות של הפרת הוראה חוקית וזיוף בכך ששב להתקין את ציוד הזיוף בעת ששהה בתנאים מגבילים. בקשר לאישום זה קבע בית המשפט מתחם נפרד.

בית משפט השלום השית על המערער עונש של 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והפעיל מאסר על תנאי בן 8 חודשים בחופף ובמצטבר, כך שסך הכל הושת על המערער עונש של 26 חודשי מאסר בפועל, פיצוי לחברות האשראי בסך 80,170 ₪ שנתפסו ברשותו, פיצוי נוסף על סך 10,000 ₪, וקנס בסך 15,000 ₪. יוער, כי בית

המשפט הורה על חריגה ממתחם העונש ההולם בקשר לנאשם 2, וזאת משיקולי שיקום.

ערעורו של המערער לבית המשפט המחוזי נדחה. בית המשפט המחוזי קבע כי העונש שנגזר על המערער איננו סוטה ממדיניות הענישה הראויה.

32. במסגרת עפ"ג (ת"א) 40352-10-15 **מדינת ישראל נ' קסטרו** (פורסם ביום 25.11.2015) קיבל בית המשפט המחוזי בתל אביב את ערעורה של המדינה על גזר הדין שניתן בעניינם של שלושה אזרחי קולומביה (קסטרו, מנזודה ואורדוז), שהורשעו בעבירות של קשירת קשר לבצע פשע, חבלה במזיד ברכב, פריצה לרכב בכוונה לגנוב, והחזקת נכס חשוד כגנוב.

על פי עובדות כתב האישום, השלושה הגיעו לארץ מקולומביה, וזמן קצר לאחר הגעתם, ביצעו את העבירות שיוחסו להם. המשיבים קשרו קשר להתפרץ לרכבו של בעל עסק, לגנוב את תיקו ובכלל זה את כספי הפקדת החנות שבבעלותו.

המשיבים מימשו את תכניתם העבריינית בכך שעקבו אחר המתלונן, ניקבו צמיג במכוניתו, וכאשר עזב המתלונן את רכבו, ניגשו אל הרכב וגנבו את תיקו, בו היה כסף מזומן בסך של 19,000 ₪.

עונשם של המשיבים נקבע במותבים שונים בבית משפט השלום. בעניינם של קסטרו ומנזודה נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל. בעניינו של אורדוז קבע בית משפט השלום במותב אחר כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל 20 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט המחוזי לא קיבל את מתחמי הענישה השונים שנקבעו בבית משפט השלום, ונקבע כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט המחוזי עמד על כך שהמשיבים נכנסו ארצה אך ורק כדי לבצע את העבירות, והדגיש כי העובדה שבסופו של דבר לא נגרם נזק - מקורה אינו בחרטה שאחזה במי מהמשיבים, אלא בכך שלמטרה ככל הנראה היה מידע, והיה מי שעקב אחריהם. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כך:

"נראה לנו כי יש ממש בטיעונה של המדינה באשר לצורך בכך שהענישה תהדהד גם בארץ מוצאם של המשיבים. ושלא יהיה בכך כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים נוספים המתכננים גיחה לישראל כדי לבצע עבירות דומות."

בסופו של יום, החמיר בית המשפט את עונשם של המשיבים, וגזר את דינם לשנת מאסר בפועל.

33. באת כוח התביעה ביקשה בטיעוניה לעונש ללמוד היקש מפסק דין זה באשר ל"תיירות הפשיעה", ועל הצורך להרתיע עבריינים מלהגיע לארץ לשם ביצוע עבירות, כמפורט לעיל.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

34. לביצוע העבירות בהן הורשע לב קדמה קשירת קשר פלילי, ותכנון רב ומדוקדק. כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין, לב החל בהנחת התשתית לביצוע מזימתו העבריינית בכך שיצר קשר עם מכרו בלטיה, על מנת להזמין את הלטים לארץ, בתיווכו, במטרה להוציא לפועל את תכנית ההונאה.

35. חומרה יתרה קיימת בכך שלב "יבא" את הלטים לארץ אך ורק לצורך ביצוע העבירות. אין המדובר בהונאות "רגילות" בכרטיסי אשראי מזויפים, אשר גורמות נזק כבד לאינטרס הציבורי כמפורט בהרחבה לעיל, אלא בתכנית סדורה במסגרתה העבריינים, מוציאי הקשר הפלילי מן הכוח אל הפועל, הגיעו מארץ זרה, למטרה זו בלבד.

יש לעקור מן השורש את תופעת "תיירות הפשיעה", כפי שכונתה, בצדק, על ידי התובעת, ולהעביר מסר ברור, לא רק בארצותיהם, אלא גם כאן, בארץ הקודש, לכל החוככים בדעתם "לעשות עלייה" לקרימינאלים חיצוניים - כי יבוא כגון דא עונשו בצידו.

36. לב היה מי שעמד בראש הכנופיה, והוא זה שסיפק ללטים תנאים נוחים על מנת לממש את הקשר הפלילי. חלקו של לב כראש מערך הזיופים מפורט בהרחבה בהכרעת הדין, ונחזור אך בקצרה, שוב, על אלה:

§ בנו של לב רכש עבור הלטים כרטיס סים "מבצעי" בעזרתו התאפשרה התקשרות פלילית בין המעורבים בפרשה, וזאת אף במטרה להקשות את לכידתם.

§ לב הדריך את הלטים להתקין את מכשור ההעתקה על גבי הכספומטים בשעות החשכה, וזאת על מנת למנוע סיכולה של תכניתו העבריינית.

§ לב היה בקיא בתפעול מכשור ההעתקה, והדריך את הלטים כיצד יש להדביקו על גבי הכספומטים.

§ לב היה מי ששכנע את ולדימיר בורימסטר (בעל חנות וובה פון) לבצע את תיקון ציוד הזיוף שהתקלקל, ואף שילם עבור התיקון.

§ לב הסיע את הלטים לחנותו של בורימיסטר, ושהה עימם שם, תוך שביקש "פרטיות", וזאת לצורך הסתרת פעילותם הפלילית.

§ לב אסף את הלטים בהגיעם ארצה משדה התעופה, הלן אותם בביתו, וסיפק להם רשת אינטרנט והכל - לצורך קידום הקשר וביצוע העבירות.

37. ההגנה טענה, כי הנזק שנגרם מביצוע העבירות מסתכם בסך של 4,000 ₪ אותו הצליחו הלטבים למשוך באמצעות כרטיס אשראי מזויף. לשיטת ההגנה, אין ליתן משקל לנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם מביצוע העבירות, ויש לגזור את דינו של לב אך לפי הנזק שנגרם בפועל.

הסניגור טען בעניין זה, כי כשם שבעבירת תקיפה עלול להיות פוטנציאל לנזק חמור כגון מוות, הרי שגם כאן יש להעניש את הנאשם אך ורק על פי התוצאה בפועל.

38. אין בידי לקבל את גישת הסנגוריה. ראשית, הנזק לאינטרס הציבורי שנגרם במקרה דנא לא מסתכם בהפסד הממוני לחברות האשראי, אלא, כמפורט לעיל, מגולם גם בפגיעה ממשית בחיי מסחר תקינים בשימוש בכרטיסי אשראי.

כאמור, עצם ביצוע פעולת העתקת וזיוף הכרטיסים, ובמיוחד נוכח ביצוע עבירות הונאה בכרטיס חיוב שהן עבירות התנהגותיות - יש כדי להצביע על פגיעה משמעותית באינטרס הציבורי.

שנית, פוטנציאל הנזק הממוני שנגרם במקרה זה גם הוא בהיקף משמעותי. אמנם, הלטבים נכשלו ברוב ביצוע ההונאות, ולא הצליחו לגרום לנזק ממוני נוסף לחברות האשראי, אך ברור שסירוב חברות האשראי לביצוע העסקאות אינו יכול לעמוד לטובת הנאשם. כמו כן, ברי כי הפסקת ביצוע ההונאות התרחשה אך ורק כתוצאה מהעובדה שהמשטרה לכדה את הלטבים. אין המדובר על "מעצור" או חרטה מצידו של לב. במצב דברים זה, כאשר גרימת הנזק הממוני נקטעה באיבה שלא ביוזמת הנאשם, אין לזקוף זאת לזכותו.

39. נוכח כל המקובץ לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל ועד 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל, וזאת לצד ענישה כלכלית.

העונש המתאים לנאשם

40. ההגנה התמקדה בטיעוניה לעונש בתוך מתחם העונש ההולם בעיקר במצבו הבריאותי של לב. הסניגור טען בעניין זה כי לב, יליד 1955, חולה במחלת סכרת משך שנים רבות, סובל מלחץ דם גבוה, עבר אירוע לב לאחרונה ואף לקה בעילפון מספר פעמים.

לתמיכה בטענתו, הוגשו מטעם ההגנה מסמכים רפואיים שגיבו את טענת ההגנה.

41. יש ממש בטענת ההגנה לפיה יש לתת משקל לפגיעה של עונש המאסר בנאשם לב, לנוכח מצבו הבריאותי, שהוא בכי רע, בצירוף גילו, כמו גם אל מול העובדה כי זה לו מאסרו הראשון, מאחורי הסורגים.

42. מנגד, מצאתי לתת משקל נמוך, שולי, ללקיחת האחריות של לב שבאה לידי ביטוי בלשון רפה ממש, בעת מילתו האחרונה בבית המשפט, עובר לגזירת עונשו.

ברי כי אין לזקוף לחובתו של לב את ניהול ההליך, גם בשים לב לעובדה שזוכה מהאישום השני אשר יוחס לו בכתב האישום. יחד עם זאת, לא נשמעה מצד הנאשם כל אמירה של חרטה, או הבעת מוטיבציה לפצות, ולו במעט, או באורח סמלי, על הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירות.

43. לנאשם לב עבר פלילי, גם בתחום עבירות הרכוש. ההגנה ביקשה להיבנות מכך שמדובר בשתי הרשעות, בלבד; ברם, עיון בגיליון הרישום הפלילי של לב מלמד כי במסגרת ת"פ (ת"א) 407-12-14 **מדינת ישראל נ' זיידפודים** (ניתן אך ביום 8.9.2016) הודה לב בכ-26 (!) עבירות רכוש ובהן גניבת כרטיס חיוב, הונאה בכרטיס חיוב וקבלת דבר במרמה.

לחובתו של לב הרשעה נוספת משנת 2012 בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש; הרשעה זו אינה מנותקת לחלוטין גם מהפרשה דנא, והדברים מכוונים כמובן להרשעתו של לב בעבירת האיומים.

44. עיון בכתב האישום על פיו הורשע לב בפרשה קודמת, מעלה כי אין זו הפעם הראשונה במסגרתה מסתבך לב בעבירות הקשורות לזיוף והונאה בכרטיסי אשראי. גם בהליך שם היה מדובר על החזקת כרטיסי אשראי מזויפים, וביצוע הונאות באמצעותם, בהיקף ניכר. דינו של לב נגזר בהליך זה לעונש של שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי למשך שישה חודשים למשך שלוש שנים שלא יעבור את העבירות בהן הורשע, וקנס בסך 4,000 ₪.

לב עבר את העבירות נשוא ההליך דנן בעת שמאסר על תנאי בר הפעלה מרחף מעל ראשו, ולא היה בכך כדי להרתיעו מלשוב ולבצע את אותן העבירות בדיוק. עובדה זו משחקת תפקיד לרעתו של לב, לעת גזירת עונש.

45. נוכח כל המקובץ לעיל, איפוא, הריני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 26 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה במסגרת ת"פ 407-12-14 **מדינת ישראל נ' זיידפודים**, וזאת **במצטבר** לעונש המאסר דלעיל, כך שסך הכל ירצה הנאשם 32 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ג. שנת מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים מיום שחרורו יעבור עבירות רכוש בהן הורשע במסגרת פרשה זו.

ד. 4 חודשי מאסר בפועל, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים מיום שחרורו יעבור עבירת איומים.

ה. פיצוי על סך 4,000 ₪ לחברות האשראי. הפיצוי ישולם תוך 90 יום מהיום.

ו. קנס בגובה 5,000 ₪, או 60 ימי מאסר תחתיו. הקנס ישולם תוך 180 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים.